

Camilla Läckberg

Puiul de cuc

Traducere din limba suedeză de Cristina Ekholm

Sâmbătă

Se uita la fotografia. Știa că Vivian e supărată pentru că el hotărâse să nu meargă la petrecere, dar chiar nu era în stare. Trecutul îl ajunsese în sfârșit din urmă și îl obliga acum să caute adevărul. Poate ar fi trebuit s-o facă mai demult.

Întâmplarea îl apăsase ca o piatră de moară. Îi era frică de întrebări, de răspunsuri și de tot ce îl înconjură. Alegerile făcute l-au format ca om. Și ceea ce vedea acum în oglindă nu prea era onorabil. Nu prea e onorabil să alegi să-ți trăiești viața legat la ochi. Până la urmă, s-a silit să se smulgă din starea asta. Și să treacă la treabă.

Încet și cu grijă, a luat fotografiile înrămate, una după alta. Le-a pus de-a lungul peretelui și le-a numărat. Erau 16. Le avea pe toate.

A făcut un pas înapoi și le-a privit. S-a întors apoi către ramele mai simple pe care le avea. Cele ca niște suporturi. Scrisese pe bucățele de hârtie, cu litere mari și inegale, numele fiecărei fotografii. Apoi prinsese hârtiuțele cu scotch de fiecare suport. Nu avea nevoie să vadă fotografiile când le muta cu imaginația pe pereții

albi ai galeriei. Fiecare fotografie a următoarei expoziții îi era imprimată în memorie și putea pur și simplu să le vadă clar în fața ochilor.

Va dura multe ore, probabil chiar și o parte din noapte, să aranjeze expoziția și știa că va avea un preț de plătit mâine, pentru că nu mai era tânăr. Dar știa și că în ziua vernisajului se va simți mai ușurat și mai liber decât în ultimii ani.

A ales să facă un lucru, iar consecințele o să fie dramatice, dar nu putea să se gândească la ele; se gândise mult prea mulți ani. Toți au trăit în umbra neagră a minciunilor lor. Bineînțeles că acum riscau să fie distruși, dar el tot voia să-și dezvăluie adevărul. Și pe al lor.

Niciodată nu se simțise mai liber ca acum, când prindea încet pe un suport hârtiuța pe care era scris cuvântul *Vinovăție*.

Nici măcar moartea nu-l mai speria.

Erica Falck se întinse. Căldura patului o îmbia să mai rămână, însă îi promisese lui Louise Bauer că se vor întâlni pentru un *powerwalk* peste vreo oră. Nici nu știa de ce fusese de acord, dar Louise era sigur stresată cu pregătirile și voia să se confeseze.

— Chiar trebuie să mergem astă-seară?

Patrik oftă lângă ea și își puse perna pe cap. Erica i-o smulse și îl lovi ușor cu ea.

— O să fie grozav! Mâncare bună, un vin bun, soția ta în sfârșit aranjată...

Patrik închise ochii strâmbându-se.

— Nuntă de aur, Erica. Cât de grozav poate să fie? O grămadă de snobi și discursuri nesfârșite. Știi și tu ce fel de oameni vin acolo.

Patrik oftă din nou.

— Oricum mergem, așa că trebuie să suportți și să te porți frumos, zise Erica.

Deja îi sărise somnul, așa că se aplecă spre partea de pat a lui Patrik și îl mângâie ușor pe piept. Inima îi bătea cu putere; greu de crezut că nu demult avusese probleme cardiace și încă existau motive de îngrijorare.

— Louise ne așteaptă. Și, în plus, ador să te văd în costum. Ești extraordinar de elegant, mai ales în cel bleumarin.

— Of, lingușitoare!

Patrik o sărută ușor pe gură, apoi sărutul deveni pasional. O trase înspre el, aproape, și Erica simți, ca întotdeauna, cum soțul ei o face să se topească.

— Copiii, pot să apară copiii, îi șopti ea.

Patrik îi răspunse trăgând pătura peste ei. Se făcu repede cald, dar în afară de ei doi nu mai exista nimic în bula lor. Corpurile lor, buzele lor. Respirația lor.

Un bubuit puternic concretiză avertismentul de mai devreme al Ericăi.

— V-ați ascunselea!

Noel țipă bucuros în timp ce sărea în pat. Veni și Anton ca o săgeată și ateriză fix pe bijuteriile lui Patrik.

— Aaaa, la dra... începu el, apoi se abținu, după ce Erica îi aruncă o privire. La naiba!

Noel și Anton începură să râdă cu poftă, iar Erica oftă zâmbind. Avuseseră câteva secunde doar pentru ei; era bine și așa. Se aplecă peste băieți și îi gădilă până ce începură să țipe ca din gură de șarpe.

— Am încercat să-i țin la televizor, dar au fugit sus când m-am dus să iau iaurt.

Maja era în ușa dormitorului, îmbrăcată cu cămașa de noapte, și ținea un inorog în brațe, dând din mâini resemnată.

— Draga mea, nu trebuie să ai grijă de ei dimineața, pot să vină sus, o liniști Patrik, făcându-i semn să li se alătore.

Maja ezită. Întotdeauna ea era cea responsabilă. Apoi zâmbi și se aruncă și ea în pat, alăturându-se jocului lor. Erica îi întâlni privirea lui Patrik. Familia lor era perfectă. Pur și simplu perfectă.

— Crezi că sună înainte sau trebuie să așteptăm până joi? Doar știm că uneori te anunță dinainte.

Henning Bauer bătea cu degetele în masă. Era primul weekend din octombrie; toamna se instalase și valurile cenușii cu dantelă albă se loveau de stâncile netede de pe mica insulă. Insula lor.

Se uită la Elisabeth, care stătea în fața lui cu o cană de ceai.

— Știm deja că eu sunt unul dintre cei cinci. Bineînțeles, nu înseamnă că voi și câștiga. Nu am nicio garanție. Dar, dacă e să calculăm, am 20% șanse să câștig.

Degetele lui continuă să lovească în masă.

Soția lui sorbea liniștită din ceai, iar Henning o admira pentru calmul ei.

Asta era dinamica din relația lor, care îl ajuta pe el să scrie. El se agita, ea îl calma. El se îngrijora, ea îl asigura că totul va fi bine.

Henning continuă să bată cu degetele în masă, așteptând răspunsul ei. Avea nevoie să-i spună că totul o să fie bine.

După câteva guri de ceai, Elisabeth puse ceașca pe farfuriuță. Erau aceleași cești din care băuseră de-a lungul

întregii lor căsnicii, unul dintre nenumăratele cadouri de la nunta lor somptuoasă, dar Henning nu reușea defel să-și aducă aminte de la cine le primiseră.

Un val lovi ca o cascadă geamul panoramic care acoperea o latură întreagă a casei; apa sărată lăsa mereu urme care îi dădeau de furcă menajerei, Nancy. Arhipelagul era necruțător și impulsiv, de parcă mereu încerca să înăbușe civilizația și să recucerească terenul pierdut.

— Nu-ți face griji, dragule. O să sune azi sau mâine ori poate așteaptă până joi. Sau nu sună deloc. Dar, și dacă sună, pentru că eu sunt convinsă că vor suna, trebuie să te prefaci surprins. Să nu te dai de gol cumva că deja știam că ești pe lista finală.

Henning încuviință, cu ochii ațintiți pe geam.

— Bineînțeles că nu, draga mea. Bineînțeles că nu.

Bătea din degete un ritm neclar în timp ce studia cu privirea modelul pe care îl lăsase pe fereastră apa mării. Unul din cincii. Ar trebui să fie mulțumit, dar abia putea să respire când știa ce veste poate primi în curând, când știa ce-i poate aduce o singură convorbire telefonică.

— Haide, mănâncă puțin, îl îndemnă Elisabeth împingând spre el un coș cu pâine proaspăt scoasă din cuptor. Avem o zi lungă, ca să nu vorbim și de o seară lungă, și nu vreau să adormi la masă la ora 10:00.

Henning întinse mâna să ia o bucățică de pâine caldă. Știa că trebuie să facă așa cum îi spune soția lui. Întinse un strat gros de unt care se topi imediat pe pâinea caldă.

— În seara asta dansăm, zise el cu gura plină și îi făcu cu ochiul lui Elisabeth, care-i zâmbi.

— În seara asta dansăm.

— Dumnezeule, ce devreme ai adus barca! Și pe o vreme ca asta?

Erica ținea o mână în dreptul feței, ca să se ferească de vântul puternic și în același timp încerca să țină pasul cu Louise Bauer. Ca întotdeauna, era o provocare. Indiferent cât de repede mergea ea, Louise mergea și mai repede. Și nu-i plăcea nici că simțea picăturile de apă aruncate de valurile care loveau țărmul la doar câțiva metri de ele. Erau puțin ferite de căsuțele de lemn, dar parcă și ele abia țineau piept vântului.

— Ei, oricum mă trezesc în fiecare dimineață la 6:00, zise Louise. Și o să fie o zi lungă, sunt responsabilă cu petrecerea și trebuia s-o iau de dimineață cu un *powerwalk*.

Erica își dădu ochii peste cap. Și în același timp înțelegea că Louise trebuie să-și limpezească gândurile. Să fii asistenta lui Henning Bauer, socrul ei și unul dintre renumiții scriitori ai Suediei, nu era chiar așa ușor.

— Niciodată n-am simțit că un *powerwalk* e o necesitate, mormăi Erica. De fapt, dacă mă gândesc bine, n-am simțit niciodată că vreo formă de activitate fizică ar fi o necesitate.

Louise izbucni în râs.

— Ești simpatică. Bineînțeles că îți place să faci mișcare. Îți dă energie pentru toată ziua!

Erica se chinuia să vorbească în timp ce urcau pe panta Galär într-un ritm mult prea alert. Își strânse pe lângă ea geaca albastră Helly Hansen. Bineînțeles că Louise avea haine de antrenament rezistente și la vânt și la apă, care îi veneau perfect.

— Îmi place senzația pe care o ai după aia, dacă asta vrei să zici. Dar în timpul activității? Deloc. *No. Nada.* Chiar dacă știi că am nevoie de activitate fizică.

Erica se opri să-și tragă sufletul, iar Louise încetini și se uită la ea.

— Sinceră să fiu, nu m-am simțit prea bine în ultima perioadă, continuă Erica. Și cred că e din cauza dietei haotice și a lipsei de mișcare. Și, în plus, mai și îmbătrânesc. Să nu uităm că anii trec. Deja am început să am simptome de menopauză. Tu nu ai?

Louise continuă să meargă.

— Sunt cu câțiva ani mai mare decât tine, dar...

Ezită puțin și grăbi pasul când trecură pe lângă farmacie.

— Dar m-am operat de tânăra și am scos uterul. Cancer. Așa că acum începe să fie o binecuvântare ce a fost atunci o mare tristețe.

— Oh, iartă-mă, n-am știut.

Erica se strâmbă. Numai ea putea să facă gafe de genul ăsta.

— Nu-i nimic. Nu e niciun secret, doar că nu povestesc prea des. *Bună, mă cheamă Louise și nu am uter.*

Erica râse cu poftă. Admira asta la Louise — felul ei de a spune lucrurile într-un mod sarcastic.

Se cunoscuseră prin intermediul copiilor lor. Maja se împrietenise cu băiețelul lui Louise, William, care era cu câțiva ani mai mare decât ea, în parcul de joacă de lângă piața Ingrid Bergman. Și, dacă se jucau copiii, au început și ele să vorbească. Asta fusese vara trecută, iar acum se întâlneau de fiecare dată când Louise era în Fjällbacka cu familia.

Dar Ericăi îi plăceau mai mult serile în care stăteau la un pahar de vin decât prostul obicei al lui Louise să iasă la plimbare indiferent de vreme.

— Ce să mai zic? E ca de obicei. Părinții mei vin cam într-o oră, dar au reușit să închirieze o casă lângă Badis, așa că sunt mulțumiți. Și mai avem și petrecerea. Henning vrea să facem într-un fel, Elisabeth vrea altfel. Și toți știm că o să fie cum vrea Elisabeth, dar întotdeauna trebuie să fiu *eu* cea care-i dă vestea lui Henning.

— O să fie distractiv diseară, comentă Erica.

Louise se întoarse către ea și zâmbi.

— Zici și tu așa, ca să fii amabilă. Nu poți să descrii o petrecere de nuntă de aur prin cuvântul *distractiv*. Dar măcar mâncarea e bună, am degustat personal meniul, și o să fie vin din belșug. Și m-am ocupat în mod special ca și tu, și Patrik să aveți cele mai bune locuri. Patrik va avea onoarea să stea lângă mine la masă și tu o să stai lângă fermecătorul meu soț.

— Minunat!

Erica își duse mâna la abdomen — o supăra splina.

Începură să ocolească dealul, pe drumul de întoarcere trecând pe lângă o pantă abruptă pe partea dreaptă. În copilărie îi spuneau panta *Cele șapte cucuie*. Iarna, acolo prindeau o viteză năucitoare cu săniile. Erica încerca să calculeze cât mai aveau de mers și constată că mai era mult prea mult.

În fața ei se legăna coada de cal neagră a lui Louise, care mergea în pas alert, parcă fără niciun efort. Erica se aplecă și luă o piatră pe care o strânse puternic în mână, în speranța că o va ajuta să-și aline durerea de splină.

Nu putea decât să constate că sportul nu era pentru ea.

*

— Ai vorbit cu ea?

Tilde îl privea cu ochii ei albaștri superbi, ținând în fața ei o rochie cu decolteu.

Rickard Bauer văzu că pe etichetă scrie D&G și ghici că a costat în jur de 30 000–40 000. Dar asta nu o interesase pe Tilde, cel puțin până acum, când brusc nu mai erau bani fără limită pe cardul ei Amex, cu care putea să facă shopping la Stockholm, Paris, Milano și Dubai.

— O să vorbesc, răspunse Rickard, nereușind să-și ascundă frustrarea.

Vocea ei începuse să-l enerveze din ce în ce mai mult. Așa de pițigăiată fusese mereu? Atât de copilărească?

— O să vorbesc cu ea după petrecere. Știi cum e mama, se îngrijorează și nu vreau să-i stric seara.

— Atunci promiți să vorbești cu Elisabeth mâine? Sigur?

Tilde îi aruncă un pupic în aer și își împinse pieptul înainte. Abia ieșise din duș și era goală, doar cu un prosop alb pe cap. Îl fascina cum, rațional, nu putea să o suporte, dar avea erecție parcă la comandă numai când o vedea.

— Îți promit, iubito! spuse el și o trânti pe pat.

Ea țipă strident și chicoti.

— Vino, *baby!* îl chemă ea cu voce de copil. Vino!

Rickard își cufundă fața între sânii ei mari, care îl făceau să uite de lume.

Elisabeth Bauer se uită la cerceii roșii, care fuseseră ai bunicii ei și se potriveau perfect la rochia pe care o va purta la cină. Cea neagră, pe care o va purta după cină, la dans, atârna pe umerașul de alături. Era mai ușoară și

putea să se miște mai bine în ea decât în cea ușor voluminoasă cu care trebuia doar să stea la masă. Yves Saint Laurent și Oscar de la Renta. Cumpărate de la Paris în primăvară, când ea și Henning au stat câteva săptămâni în apartamentul de acolo. Dacă voiai ceva deosebit pentru o nuntă de aur, nu puteai să cumperi din altă parte.

Elisabeth puse cu grijă cerceii în cutia bleumarin de catifea. Tresări când încă un val puternic stropi fereastra dormitorului. Aici, pe Skjälärö, aveau o casă cu un singur etaj și valurile ajungeau la toate ferestrele. Era cea mai modestă casă a lor. Apartamentul din Stockholm, cel din Paris și casa din Toscana erau mult mai luxoase. Dar ea iubea casa asta mai mult decât orice pe lume. De când se născuse, stătuse aici în fiecare vară. Numele Skjälärö nu venea de la *suflet*. Venea de la cuvântul *Skjälär* din vechea limbă din Bohuslän și însemna *midii*. Peste tot pe insulă erau mormane de scoici albastre. Pescărușii le aruncau de la înălțime și le spărgeau de granitul roz, ca să le poată mânca. Iar cochilia rămânea acolo și îmbrăca insula stearpă în nuanțe de albastru.

Bunicul ei cumpăraseră insula și acum era a ei. Locul ăsta în apropiere de Fjällbacka a avut întotdeauna un efect magic asupra ei. De fiecare dată când veneau, parcă dispăreau toate problemele. Nimeni nu putea să dea de ei aici. Erau inaccesibili.

Mulți ani nici măcar nu au avut telefon pe insulă. Doar un telegraf. Dar asta era acum câteva decenii. Acum erau moderni. Telefon, electricitate, Wi-Fi și mult prea multe canale la televizor pentru nepoții lor. Louise și Peter erau foarte delăsători în privința asta. Copiii stăteau ore în șir și se uitau la niște figuri colorate care se băteau și făceau o gălăgie groaznică. În loc să citească o carte

bună. O să discute cu ei. Dar întotdeauna era foarte delicat să vorbești cu ei despre educația copiilor. Poate era așa din cauza celor petrecute cu Cecily.

Elisabeth tresări la gândul ăsta groaznic și băgă cu mare grijă rochiile în husele lor. Știa că putea să o roage pe Nancy să se ocupe, dar adora să simtă materialele astea scumpe de calitate bună. Nimeni nu făcea rochii ca Oscar.

— Henning? strigă ea în timp ce se îndrepta către biroul lui, fără să se aștepte la mai mult decât un răspuns scurt.

— Hmm, se auzi de după ușa închisă.

— M-am gândit să luăm smochingul de la Savile Row. Cel pe care l-am ajustat nu de mult. E bine?

— Hmm, se auzi din biroul lui și Elisabeth zâmbi.

Smochingul era deja împachetat și ea hotărâse de mult că pe acela îl va purta. Dar învățase de-a lungul anilor că era foarte important ca soțul ei să se simtă implicat și să i se ceară părerea. Chiar dacă ea deja luase hotărârea. Ar putea să-i dea un sfat și lui Louise în privința asta. Cu cele mai bune intenții, bineînțeles.

Stockholm 1980

Pytte adora să o vadă pe Lola cum se gătește pentru seară. Era ca o magie pentru ea. Devenise deja o rutină. Pytte stătea pe burtă pe perna mare de catifea, sprijinindu-și bărbia în palme, în timp ce Lola era așezată la măsuța de toaletă încărcată cu fel de fel de lucruri și se făcea frumoasă.

— Cu ce te îmbraci în seara asta? întrebă Pytte uitându-se cu ochi strălucitori la șifonier.

Îi plăceau hainele Lolei.

— Ce zici de bluza roz cu șnur pe spate? Și pantalonii până tot roz? Apoi coc simplu și cerceii mei cu diamante?

Lola se întoarse către Pytte, care aproba nerăbdătoare.

— Da, îmi place bluza roz! E favorita mea!

— Știu, draga mea.

Lola se întoarse iar către oglindă și începu să se machieze. De obicei se machia la fel în fiecare seară. Dacă era vreo petrecere, putea să se machieze mai mult, iar Pytte adora serile cu petreceri. Dar în seara asta era